

Arrest

nr. 39 390 van 26 februari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 januari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 december 2009 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. PIROTTE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 17 november 2009 dient verzoekende partij een vijfde asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Verzoekende partij keerde niet terug naar haar land van herkomst en legde geen stukken voor.

1.2 Op 16 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten K.A. (...)

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 17.11.2009

Overwegende dat betrokkene op 19.12.2007 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 25.11.2008 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan haar asielrelaas; betrokkene op 09.04.2009 een tweede asielaanvraag indiende die op 11.05.2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag'; betrokkene op 19.05.2009 een derde asielaanvraag indiende die nog dezelfde dag door de DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag'; betrokkene op 25.05.2009 een vierde asielaanvraag indiende die op 04.06.2009 door de DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag'; betrokkene op 17.11.2009 een vijfde asielaanvraag indiende waarbij ze verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst; uit haar verklaringen blijkt dat betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die zij tijdens haar eerste asielprocedure heeft aangebracht; de nieuwe elementen, m.n. , de problemen van haar zussen, haar huis onder controle zou staan van de overheid en regelmatig iemand zou langskomen, in oorzakelijk verband staan met deze feiten; door het CGVS geoordeeld werd dat er geen geloof kon gehecht worden aan deze feiten, kan ook aan de nieuwe elementen die betrokkene naar voren brengt geen geloof gehecht worden; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enige middel voert verzoekende partij de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, wat een schending uitmaakt van de artikelen 51/8 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het administratief rechtsbeginsel van de rechtszekerheid.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Eerste en enige middel: Machtsoverschrijding en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de rechtszekerheid.

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

“Overwegende dat betrokkene op 19.12.2007 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 25.11.2008 een beslissing “weigering vluchtelingenstatus plus weigering subsidiaire bescherming” werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan haar asielrelaas; betrokkene op 09.04.2009 een tweede asielaanvraag indiende die op 11.05.2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een beslissing “weigering van in overwegingname van een asielaanvraag”; betrokkene op 19.05.2009 een derde asielaanvraag indiende die nog dezelfde dag door de DVZ werd afgesloten met een beslissing “weigering van in overwegingname van een asielaanvraag”; betrokkene op 25.05.2009 een vierde asielaanvraag indiende die op 04.06.2009 door de DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag'; betrokkene op 17.11.2009 een vijfde asielaanvraag indiende waarbij ze verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst; uit haar

verklaringen blijkt dat betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die zij tijdens haar eerste asielprocedure heeft aangebracht; de nieuwe elementen, m.n. , de problemen van haar zussen, haar huis onder controle zou staan van de overheid en regelmatig iemand zou langskomen, in oorzakelijk verband staan met deze feiten; door het CGVS geoordeeld werd dat er geen geloof kon gehecht worden aan deze feiten, kan ook aan de nieuwe elementen die betrokkene naar voren brengt geen geloof gehecht worden; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Overwegende dat het art. 51/8 van de wet van 15 december 1980 bepaalt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 18/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.”;

Ovenwegende dat het vaste rechtspraak is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken er zich toe beperkt te onderzoeken of er effectief “nieuwe elementen” in de van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 zijn aangebracht wanneer er een beslissing van weigering van in overwegingname van de vluchtelingenverklaring wordt genomen;

Dat het niet toekomt aan de Dienst Vreemdelingenzaken om de bewijswaarde, de pertinentie of de impact van deze nieuwe elementen te beoordelen op de geloofwaardigheid van de eiser, maar enkel de “nieuwigheid” ervan;

Dat op 22 december 1995, de Raad van State de schorsing heeft uitgesproken volgend op een verzoekschrift ingediend door een Angolese onderdaan die, hoewel hij niet was teruggekeerd naar zijn land, een nieuw element had aangehaald ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag, met name een brief uitgaan van een verantwoordelijke van de FNLA (Front National de Libération de l'Angola) in België en deze brief was van een later tijdstip ten aanzien van de eerste asielaanvraag en moest daarom als een nieuw element worden beschouwd (C.E., 57.257, 22 december 1995);

Dat in een ander dossier de Raad van State zich heeft uitgesproken over de gegrondheid van een beslissing van weigering van in overwegingname ter kennis gegeven aan een Indische onderdaan terwijl deze bij zijn nieuwe asielaanvraag twee attesten had voorgelegd die de feiten aangehaald in het kader van de eerste asielaanvraag bevestigden (CE., 57.384, 5 januari 1996);

Dat de tegenpartij ten onrechte de nieuwe elementen aangehaald door de eiseres buiten beschouwing heeft gelaten en deze niet heeft beschouwd als nieuwe gegevens in de zin van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, zodat zij zich heeft schuldig gemaakt aan machtsoverschrijding en een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, in strijd met de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980;

Dat de bestreden beslissing duidelijk vermeldt dat de eerste asielaanvraag waarin de asielaanvraag van de eiseres ten toonde werd onderzocht werd beëindigd door een beslissing van het Commissariaat-generaal op 25 november 2008;

Dat de eiseres een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend op 17 november 2009, waarbij zij verschillende elementen heeft aangehaald die hebben plaats gegrepen na het afsluiten van de eerste asielaanvraag van de eiseres, zoals dit blijkt uit het gehoorverslag van de moeder van de eiseres, dat verschillende elementen en feiten vermeldt die ook zijn aangehaald door de moeder van de eiseres net

zoals door de eiseres zelf, n.l. dat haar zussen nog steeds problemen hebben met de overheden en worden gezocht door de overheden, dat er politieagenten de moeder van de eiseres hebben lastig gevallen en mishandeld, dat de twee zussen van de eiseres uiteindelijk zijn ondergedoken, omdat zij worden gezocht, zoals dit blijkt uit het feit dat de moeder van de eiseres nog werd ondervraagd in februari 2009 door politieagenten, die haar duidelijk maakten dat zij er van werden verdacht contacten te hebben met terroristen;

Dat in april 2009 gemaskerde en gewapende mannen het huis van Boris en Rona zijn binnengevallen en dat het huis werd doorzocht op zoek naar rebellen;

Dat dit allemaal elementen zijn die dateren van na de negatieve beslissing van de Commissaris-generaal van november 2008 genomen in het kader van de eerste asielaanvraag van de eiseres;

Dat volgens de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nieuwe gegevens in de zin van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de betrokkene ze had kunnen aanbrengen (stuk 4: DEBERSAQUES, G., "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", VUB, p.16);

Dat ook volgens deze rechtspraak, als ook volgens de rechtspraak van de Raad van State ook blijkt dat uit de aangebrachte nieuwe gegevens bovendien moet blijken dat er, wat de asielaanvraag betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag betreffende het vluchtelingenstatuut (stuk 4: op.ct., p.16-17);

Dat er wordt uitgelegd in het artikel van de Heer DEBERSAQUES dat met deze wetsbepaling werd beoogd een specifieke vorm van misbruik van procedure, n.l. het systeem van herhaalde identieke vluchtelingenverklaringen uit te schakelen zodat een eventueel tweede onderzoek van dezelfde aanvraag kan worden afgewezen, zonder dat hiermee aan de betrokkene het recht op een effectief rechtsmiddel ontnegd wordt;

Dat moet worden gewezen op de basisregel die wordt herinnerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, n.l. dat de Dienst Vreemdelingenzaken slechts toepassing mag maken van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet indien de aangehaalde gegevens niet "nieuw" zijn en dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich dus niet mag uitspreken over de geloofwaardigheid van de gegevens of deze beoordelen in het kader van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming; (R.V.ST., nr. 65.692, 7 maart 1997; R.V.ST., nr. 88.870, 11 juli 2000);

Dat hieruit dus volgt dat wanneer er effectief "nieuwe gegevens" worden aangevoerd ter ondersteuning van een nieuwe asielaanvraag en de Dienst Vreemdelingenzaken weigert deze nieuwe asielaanvraag in overweging te nemen, dan is een schorsing van de bestreden beslissing wel degelijk mogelijk door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 4: op.ct,p18);

Dat de bestreden beslissing stelt dat de eiseres zich nog steeds zou beroepen op de asielmotieven die zij tijdens haar eerste asielprocedure zou hebben aangebracht en dat de nieuwe elementen, n.l. de problemen van haar zussen, het feit dat haar huis onder controle zou staan van de overheid en dat er regelmatig iemand zou langskomen, in oorzakelijk verband staan met deze feiten en dat er dus geen geloof kan worden gehecht aan deze nieuwe elementen, omdat het Commissariaat-generaal geoordeeld had dat er geen geloof kon worden gehecht aan deze feiten;

Dat dit de enige motivering is van de bestreden beslissing die uitdrukkelijk een uitspraak doet over de geloofwaardigheid van de nieuwe elementen, zonder een uitspraak te doen over het "nieuwe karakter" van deze feiten;

Dat zoals gezegd, de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele ander bevoegdheid heeft in dit stadium van de procedure dan een uitspraak te doen over de nieuwigheid van de nieuwe elementen die worden aangehaald in de zin van het artikel 51/8 van de wet van 15 december van 1980 en geen uitspraak mag doen over de geloofwaardigheid of de pertinentie van deze nieuwe elementen;

Dat gezien de Dienst Vreemdelingenzaken over gaat tot een beoordeling van de geloofwaardigheid van deze nieuwe elementen, maar helemaal niet stelt dat deze elementen geen nieuwe elementen zouden zijn in de zin van het artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, n.l. gegevens die dateren van na het

afsluiten van de vorige asielprocedure en die enkel maar nadien konden worden aangehaald, maakt zij zich schuldig aan machtsoverschrijding;

Dat een dergelijke motivering geen beoordeling is van het nieuwe karakter van de door de eiseres aangehaalde nieuwe gegevens, maar wel van de pertinentie ervan en de impact van deze elementen op de geloofwaardigheid van de eiseres, vat niet tot de bevoegdheid behoort van de tegenpartij; Dat in de mate waarin de tegenpartij zich bezondigt aan het beoordelen van de pertinentie en de impact van de aangehaalde nieuwe gegevens op de geloofwaardigheid van de eiseres, dit een schending van de materiële motiveringsplicht uitmaakt evenals machtsoverschrijding;

Dat de nieuwe elementen aangehaald door de eiseres, nl. de elementen en gegevens die zich hebben voorgedaan na het afsluiten van haar eerste asielaanvraag en gegevens die ook worden aangehaald door haar moeder in haar eerste asielaanvraag, wel degelijk een invloed kunnen hebben op de gegrondheid van haar vrees voor vervolging, nu blijkt dat deze gegevens nieuwe gebeurtenissen zijn die, waaruit blijkt dat de overheden van haar land van herkomst nog steeds haarzelf en haar familie viseren en vervolgen;

Dat de geloofwaardigheid van het relaas van de moeder van de eiseres nog niet is beoordeeld door het Commissariaat-generaal, en het is niet omdat de eerste asielaanvraag van de eiseres ongeloofwaardig werd geacht dat het asielrelaas van de moeder van de eiseres hetzelfde lot beschoren zal zijn, omdat de geloofwaardigheid van iedere persoon afzonderlijk moet worden beoordeeld en dat een afwijzing van de asielaanvraag van de eiseres in een eerste stadium nog niet automatisch een afwijzing van de asielaanvraag van de moeder van de eiseres tot gevolg kan hebben;

Dat aldus de geloofwaardigheid van deze nieuwe gegevens aangehaald door de moeder van de eiseres moet worden beoordeeld door Commissaris-generaal, als ook de geloofwaardigheid van deze nieuwe gegevens aangehaald in het kader van de huidige asielaanvraag van de eiseres, nu de tegenpartij hiertoe geen bevoegdheid heeft;

Dat er tenslotte nog op moet worden gewezen dat de motivering van de bestreden beslissing eindigt met een standaard zinnetje dat in elke bijlage 13 quater wordt vermeld, n.l. “betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980”;

Dat echter, wanneer men de motivering van de bestreden beslissing in zijn geheel onderzoekt, men kan vaststellen dat deze beslissing niet motiveert waarom de nieuwe gegevens van de eiseres die worden aangehaald geen nieuwe gegevens zouden uitmaken in de zin van het artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980;

Dat in tegendeel, er enkel maar wordt beweerd dat deze nieuwe gegevens niet geloofwaardig zouden zijn omdat de feiten aangehaald door de eiseres in haar eerste asielaanvraag ook al niet geloofwaardig werden geacht;

Dat dit uiteraard geen beoordeling is van het nieuwe karakter van deze gegevens maar wel een beoordeling van de geloofwaardigheid, wat een machtsoverschrijding uitmaakt;

Dat de bestreden beslissing dus een kennelijk gebrek aan materiële motivering vertoont maar ook aan formele motivering, in strijd met de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en dat er sprake is van machtsoverschrijding in hoofde van de tegenpartij en eveneens een schending van het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid;

Dat het aangehaalde middel dus ernstig is;”

2.2 De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2

en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er wat haar betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekende partij verwijt verwerende partij zich in de bestreden beslissing uit te spreken over de geloofwaardigheid van de nieuwe elementen zonder zich uit te spreken over het 'nieuwe karakter' van deze feiten. Dergelijke motivering is geen beoordeling van het nieuwe karakter van de nieuwe gegevens maar wel van de pertinentie ervan en de impact van deze elementen op de geloofwaardigheid van verzoekende partij waardoor zij aan machtsoverschrijding doet en waardoor ook de motiveringsverplichting wordt geschonden.

Verzoekende partij vroeg voor de vijfde keer asiel aan en diende te voldoen aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de verwerende partij toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van “nieuwe gegevens” dient de verwerende partij de relevantie van de aangehaalde gegevens na te gaan. Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij niet mag overgaan tot een beoordeling van de gegevens in functie van de geloofwaardigheid ervan.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij als nieuwe elementen aanbrengt dat haar moeder problemen had na haar vertrek waardoor ook haar moeder uit het land van herkomst moest vluchten; dat haar moeder nog in de asielprocedure is; dat haar twee zussen omwille van haar problemen ondergedoken zijn; dat haar huis onder controle staat van de overheidsdiensten en dat er regelmatig iemand langskomt. Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing: *“uit haar verklaringen blijkt dat betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die zij tijdens haar eerste asielprocedure heeft aangebracht; de nieuwe elementen, m.n. , de problemen van haar zussen, haar huis onder controle zou staan van de overheid en regelmatig iemand zou langkomen, in oorzakelijk verband staan met deze feiten; door het CGVS geoordeeld werd dat er geen geloof kon gehecht worden aan deze feiten, kan ook aan de nieuwe elementen die betrokkene naar voren brengt geen geloof gehecht worden;”* Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg dat verwerende partij wel degelijk is ingegaan op de elementen die verzoekende partij heeft aangebracht ten tijde van haar vijfde asielaanvraag. De Raad wijst er op dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat eventuele nieuwe gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek -onderzoek ten gronde- te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De aangebrachte ‘nieuwe’ feiten door verzoekende partij zijn duidelijk een vervolg van de aangebrachte feiten tijdens de eerste asielaanvraag, die reeds beoordeeld zijn door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij uit de gegevens waarover zij beschikte, vaststelt dat de nieuwe elementen in oorzakelijk verband staan met de feiten die door het Commissariaat-generaal werden beoordeeld als zijnde ongeloofwaardig, nu uit de beslissing van 21 november 2008 van de Commissaris-generaal blijkt dat deze feiten kaderen in haar vrees voor vervolging omwille van haar problemen met de politie, waardoor ook deze nieuwe gegevens geen ernstige aanwijzingen zijn voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen zijn van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij heeft nagegaan of de ‘nieuwe elementen’ de ongeloofwaardigheid van het eerste asielrelaas kon opheffen en kon redelijkerwijze concluderen dat de ‘nieuwe elementen’ geen ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft niet louter betrekking op de aangehaalde feiten (bewijsmiddelen) maar ook op de inhoud van die gegevens (RvS 28 augustus, nr. 98.552). Machtsoverschrijding wordt aldus niet aangetoond door verzoekende partij.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad merkt echter op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing.

Uit het bovenstaande is gebleken dat verwerende partij wel degelijk de nieuw aangebrachte elementen heeft onderzocht in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en is nagegaan of deze nieuwe elementen een onderzoek ten gronde noodzakelijk maken. De verwerende partij handelde daarbij

conform de ter zake toepasselijke rechtsregels en rechtsbeginselen. De verwerende partij is op redelijke wijze tot de conclusie gekomen dat de aangebrachte elementen geen nieuwe gegevens vormen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en heeft dit afdoende gemotiveerd. Verzoekende partij toont bijgevolg geen schending aan van de motiveringsplicht noch van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste en enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN